

Paaszondag
Verrijzenis van de Heer

9 april 2023

1^e lezing Hand. 10, 34a.37 - 43

2^e lezing 1 Kor. 5, 6b - 8

Evangelie Joh. 20, 1 - 9

Dierbare broeders en zusters in Jezus Christus,

Zonder Pasen zijn tijd en geschiedenis en ruimte zonder zin. Zonder Pasen zijn wij, Christenen, de meest beklagenswaardige van alle mensen. Dan zouden wij onze hoop op niets hebben gevestigd. En toch is het dan paradoxaal dat in ons Paas-evangelie, volgens sint Jan, die verrijzenis nauwelijks wordt genoemd. Maria Magdalena zegt: “ze hebben de Heer uit het graf genomen, maar we weten niet waar ze Hem hebben neergelegd”. Dat is, ik zou bijna zeggen; een halve waarheid. De Heer uit het graf genomen: maar dat is nog geen verrijzenisboodschap. En van die andere leerling wordt gezegd; dat hij naar binnen ging, zag en geloofde. Maar ook dat blijft helemaal in het verborgene van zijn hart. Dat wordt geen proclamatie, dat wordt geen enthousiaste verkondiging. Hij zag en hij geloofde.

Is dat niet heel veelzeggend? De verrijzenis van Jezus is een onuitsprekelijk geheim. De verrijzenis van Jezus is niet in woorden uit te drukken. De verrijzenis van Jezus is enkel in stilte te benaderen. Alleen wie in stilte dat graf binnenkomt – kijkt – die komt tot geloof. De stilte is een stilte van grote verwondering, van verbazing. Een stilte die optreedt, er zijn enkele plaatsen in de Schrift waar me dat aan doet denken, die optreedt bijvoorbeeld op de zevende dag. De enige van de scheppingsdagen waarop God niets meer zegt maar rustte en keek naar het werk dat Hij verricht had. Ook een andere stilte bij de boodschap van de engel aan Maria, “zie de dienstmaagd des Heren...” en de engel ging van haar weg. Stil.... Het is de stilte van het onuitsprekelijke mysterie waarmee wij hier worden geconfronteerd.

Maar er is nog een andere leerling; Petrus. Van Petrus hebben wij niets meer gehoord sinds die nacht van Witte Donderdag op Goede Vrijdag waar hij de Heer verloochende. Daarna heeft hij er het zwijgen toe gedaan. En ook vandaag horen wij niets van hem. Petrus moet zich oneindig diep geschaamd hebben. Schuldig gevoeld hebben, niet wetend waar hij met zijn pijn naar toe moest. Stilte vol smart en droefheid. En nu snelt hij met die andere leerling naar het graf. Wat moet er in hem zijn omgegaan op dat moment, naar het graf van Hem, die hij zo kort geleden nog, heeft verloochend? Wat moet hij niet aan schaamte, aan schuld gevoeld hebben? En hij komt bij het graf en trad wel binnen. Misschien heeft hij gedacht: “Heer ik ben niet waardig hier binnen te gaan”. “Wat moet ik hier, nadat u door mijn schuld hier begraven bent?”.

Petrus en die andere leerling hebben wij trouwens al vaker samen gezien, ook juist op de avond van Witte Donderdag, toen die andere leerling Petrus binnenbracht in de voorhof van de hogepriester. Ook daar: de andere leerling brengt Petrus binnen, zoals hier bij het graf. En op een andere plaats, enkele dagen na de verrijzenis, brengt die andere leerling Petrus opnieuw naar Jezus. De andere leerling ziet Jezus op de oever staan met het vuurtje en de vis

en hij herkent Hem. En zegt: 'het is de Heer!'. En Petrus bedenkt zich niet en springt in het water en zwemt naar de oever om de Heer te begroeten.

Petrus zwijgt maar hij handelt. Hij komt onmiddellijk in actie, hij laat zich niet tegenhouden door wat dan ook. Als hij het eenmaal ingezien heeft dan gaat hij door tot het uiterste, tot over het uiterste: tot aan de Heer aan de overzijde van het graf. Nu, vandaag, zwijgt hij nog. Maar over een paar weken zal hij optreden en het woord nemen, wij hebben het zojuist gehoord in de eerste lezing en daar getuigt hij zonder enige twijfel; God heeft deze Heer Jezus op de derde dag doen opstaan. Zijn leven is één en al getuigenis geworden. Maar vandaag wordt er nog gezwegen en gedaan.

Simon Petrus en de andere leerling: zij leven voor ons de eerste Paasdag als een dag van stilte en verwondering, verbazing, aanbidding. Onuitsprekelijke stilte, die veelzeggender is dan wat dan ook. Omdat datgene wat wij viëren uiteindelijk niet met onze woorden te vatten is. Het gaat ons verre te boven en toch mogen wij er getuigen van zijn: de Heer is waarlijk verrezen! Maar ook Simon Petrus viert deze eerste Paasdag door erop uit te gaan, door te handelen, door er te zijn, door te leven vanuit dit Mysterie, door niet te praten maar door te doen. Simon Petrus en de andere leerling zij samen maken het voor ons tot een Zalig Pasen! Amen.